

**Sygn. akt VII Kz 634/19**

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2020r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aneta Łatanik

Protokolant: Justyna Szczap

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej C. P. w C. B. K.

w sprawie **przeciwko D. K.** s. J. , ur. (...) . w Z.

podejrzanego o czyn z art. 158 § 3 k.k., 189§1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2020r.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 19 grudnia 2019r.

wydane w sprawie sygn. akt XI Kp 795/19

w przedmiocie przedłużenie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. , art. 249 kpk, 258 § 1 pkt 2 i § 2 kpk, 263 § 2 kpk.

### **postanawia**

1. **uchylić zaskarżone postanowienie;**

2. **przedłużyć stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego D. K. syna J. i A. zd. G., ur. (...) w Z. zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 5 października 2019r. w sprawie sygn. XVI Kp 624\19 na dalszy okres do dnia 8 lutego 2020r godz. 13.30.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2019r. Sąd Rejonowy w Częstochowie na podstawie art. 249§1 kpk, art. 258 § 1 pkt 2 kpk, § 2 k.p.k., art. 263 § 2 kpk. przedłużył stosowanie wobec podejrzanego D. K., środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na czas dalszych 3 miesięcy tj. do dnia 31 marca 2020r. godz. 13.30.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca podejrzanego.

Postanowieniu temu zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść postanowienia, tj.:

1. obrazę art. 427 §1 – 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk. – obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 249 §1 kpk, art. 251 § 3 kpk oraz art. 258 §1 pkt 2 i §2 kpk, art. 263 § 2 kpk na skutek przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania, pomimo, że zebrane dowody zwłaszcza wnioski wstępne z dnia 9.10.2019 r. znak (...) -S- (...) Centrum (...) w B. wskazują, że pobicie, w którym brał udział podejrzany, nie było tak wyłącznym jak i bezpośrednim czynnikiem prowadzącym do wystąpienia skutku w postaci zgonu M. T., a co za tym idzie czyn zabroniony możliwy do zarzucenia memu mandatowi stypizowany jest w przepisie art.

158 § 1 k.k. i jako taki zagrożony niższym wymiarem kary pozbawienia wolności, aniżeli czyn zabroniony zarzucany przez Prokuraturę, a przy tym, przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania nastąpiło mimo iż brak jest ku temu stosownej potrzeby i nie jest ono niezbędne dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania, bowiem czynności dowodowe pozostałe do przeprowadzenia w sprawie to czynności, na które podejrzany nie ma i nie może mieć realnego, negatywnego wpływu jak uzyskanie opinii sądowo-psychiatrycznej, opinii powtórnej sekcji zwłok pokrzywdzonej, badań z zakresu daktyloskopii, traseologii, badań gleby, z zakresu biologii i genetyki sądowej, opinii z zakresu informatyki oraz ekspertyzy z dokonania przeglądu i odczytania zawartości zabezpieczonych na nośnikach danych, a co więcej żadne okoliczności sprawy nie uzasadniają obawy, że podejrzany może się ukrywać lub w inny sposób utrudniać bezprawnie postępowanie przy czym zważyć należy także, iż przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania zostało dokonane przez Sąd I Instancji bez wyjaśnienia, wbrew wyraźnej dyspozycji przepisu art. 251 § 3 k.p.k., dlaczego Sąd ten nie uznał za wystarczające zastosowanie innego – nie izolacyjnego – środka zapobiegawczego, na którą to możliwość wskazywała i nadal wskazuje obrona;

2. na podstawie art. 427 §1 – 2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że zachodzi duże prawdopodobieństwo, że podejrzany dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa pobicia ze skutkiem śmiertelnym, (art. 158 § 3 k.k.), podczas gdy wskazywano w pkt 1) powyżej materiał dowodowy daje podstawy do uznania iż podejrzany dopuścił się udziału w pobiciu, które wywołałoby u pokrzywdzonej skutek w postaci naruszenia czynności narządów ciała i rozstroju zdrowia na okres ok. 2-3 miesięcy (art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.), a tym samym, iż zachodzi obawa zagrożenia surową karą, a nadto tezy, zgodnie z którą dostępny w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania, iż istnieje uzasadniona obawa, że podejrzany pozostając na wolności mógłby w bezprawny sposób utrudnić dalszy tok postępowania poprzez wywieranie wpływu na zeznania świadków czy wyjaśnienia współpodejrzanych, wszak bowiem nie jest wystarczającym do przyjęcia istnienia takowej obawy sam fakt istnienia w sprawie świadków czy współpodejrzanych.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie o nieuwzględnieniu wniosku Prokuratury o przedłużeniu tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec D. K..

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Zażalenie obrońcy podejrzanego jest niezasadne.

Na wstępie należy jednak wskazać, że niezależnie od podniesionych zarzutów Sąd Rejonowy orzekał w niniejszej sprawie pomimo tego, iż nie był właściwy rzeczowo do podjęcia decyzji w przedmiocie orzeczenia o przedłużeniu środka zapobiegawczego. D. K. jest m. in. podejrzany o to, że w dniu 2/3 października 2019 r. w C. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą bił i kopał po całym ciele M. T., ciągał po mokrym podłożu pozostawiając na ulicy bez udzielenia pomocy narażając pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., w następstwie czego pokrzywdzona zmarła, tj. o czyn z art. 158 § 3 k.k. Zgodnie z treścią art. 25 § 1. kpk Sąd Okręgowy orzeka w pierwszej instancji w sprawach o następujące przestępstwa:

1) o zbrodnie określone w Kodeksie karnym oraz w ustawach szczególnych;

2) o występki określone w rozdziałach XVI i XVII oraz w art. 140-142, art. 148 § 4, art. 149, art. 150 § 1, art. 151-154, **art. 158 § 3**, art. 163 § 3 i 4, art. 165 § 1, 3 i 4, art. 166 § 1, art. 173 § 3 i 4, art. 185 § 2, art. 189a § 2, art. 210 § 2, art. 211a, art. 252 § 3, art. 258 § 1-3, art. 265 § 1 i 2, art. 269, art. 278 § 1 i 2 w zw. z art. 294, art. 284 § 1 i 2 w zw. z art. 294, art. 286 § 1 w zw. z art. 294, art. 287 § 1 w zw. z art. 294, art. 296 § 3 oraz art. 299 Kodeksu karnego;

Natomiast zgodnie z treścią art. 263 § 2 kpk jeżeli ze względu na szczególne okoliczności sprawy nie można było ukończyć postępowania przygotowawczego w terminie określonym w § 1, na wniosek prokuratora, Sąd pierwszej instancji **właściwy do rozpoznania sprawy**, gdy zachodzi tego potrzeba, może przedłużyć tymczasowe aresztowanie na okres, który łącznie nie może przekroczyć 12 miesięcy. Wobec powyższego pomimo powołania w treści postanowienia art. 263 § 2 kpk **Sąd Rejonowy nie zapoznał się z jego treścią** orzekając w sprawie w której właściwym jest Sąd Okręgowy. Wobec powyższego zaistnienie powyższej okoliczności skutkowało uchyleniem

zaskarżonego postanowienia. Niemniej prokurator w toku posiedzenia złożył ponowny wniosek o przedłużenie zastosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Dlatego też Sąd Okręgowy był zobowiązany do podjęcia merytorycznej decyzji w niniejszym postępowaniu. ( Komentarz do art. 263 kpk, Krzysztof Eichstaedt 2018r.)

Wbrew zarzutowi obrońcy zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, na obecnym etapie postępowania w dużym stopniu uprawdopodobnia popełnienie przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa z art. 158 § 3 k.k., a nie tylko z art. 158 § 1 k.k. Podejrzan sam przyznał się do zadawania licznych ciosów pokrzywdzonej, w tym pięściami i kopnięciami w okolice klatki piersiowej i brzucha. Wynika to również z wyjaśnień nieletniego współsprawcy oraz zdjęć i nagrań w telefonie zabezpieczonym od nieletniego. Z opinii (...) Centrum (...) w B. z dnia 29.11.2019r. rzeczywiście wynika, że niewydolność krążeniowo-oddechowa, która była bezpośrednią przyczyną śmierci M. T. rozwinęła się w złożonym mechanizmie tj. toksycznego działania alkoholu – jako przyczyny dominującej i wyjściowej oraz doznanych obrażeń ciała i ewentualnie innych okoliczności towarzyszących – jako dodatkowego czynnika niekorzystnego w mechanizmie śmierci, mogącego skutkować pogłębieniem niewydolności krążeniowo-oddechowej i jej zdynamizowaniem. Niemniej biegli również wskazali, iż doznane obrażenia ciała u osoby znajdującej się pod toksycznym działaniem alkoholu etylowego, dotkniętej patologią wątroby i serca oraz pozbawionej pomocy medycznej – mogły realnie skutkować zdynamizowaniem i pogłębieniem niewydolności narządowej – doprowadzając ostatecznie do wystąpienia stanu bezpośredniego zagrożenia życia i stanowiąc istotny czynnik w mechanizmie śmierci. Ponadto wskazali, iż umieszczenie pokrzywdzonej w bagażniku samochodu osobowego, w wymuszonej, skulonej pozycji, ograniczającej swobodę ruchów – w tym oddechowych klatki piersiowej – w realiach opiniowanego przypadku tj. w odniesieniu do osoby z doznanymi obrażeniami – w tym złamanymi żebrami, wielomiejscowymi stłuczeniami znajdującej się pod toksycznym działaniem alkoholu, a zatem manifestującej najpewniej głębokie zaburzenia świadomości i objawy niewydolności oddechowej i krążenia – mogło także przyczynić się do pogłębienia niewydolności oddechowej. Wobec powyższego na obecnym etapie postępowania postawiony podejrzanemu zarzut z art. 158 § 3 k.k. ma oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. W sprawie spełnione zostały także przesłanki szczególne do stosowania tymczasowego aresztowania określone w art. 258 §1 pkt 2 i § 2 k.p.k. Dotychczas zgromadzony materiał jak już wyżej wskazano pozwala uznać, że czyn zarzucany podejrzanemu zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 10, a zatem sama groźba surowej kary może skłaniać go do podejmowania wielorakich działań utrudniających postępowanie. Zagrożenie surową karą jest nie tylko abstrakcyjne, ale i realne jeśli się zważy na osobę podejrzanego oraz okoliczności czynu tj. rozciągnięte w czasie bicie kobiety będącej w stanie upojenia alkoholowego, bez żadnego powodu, filmowanie bicia i robienie zdjęć pokrzywdzonej. W dalszym ciągu również istnieje uzasadniona obawa utrudniania postępowania w inny sposób, choćby poprzez wpływanie na relacje innych osób będących na miejscu zdarzenia, tak by przedstawiać przebieg zdarzenia w sposób korzystny dla podejrzanego. Dlatego też, wobec konieczności zabezpieczenia przeprowadzenia czynności wskazanych przez Prokuratora, mając na uwadze całość powyższej argumentacji Sąd Okręgowy przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego D. K..